

en i ikke ringe Grad forbedret Udgave af Loven af 15. Maj 1903. Om Udgaven ikke kunde tænkes forbedret yderligere, det skal jeg ganske henstille, men, som sagt, jeg betragter Lovforslaget som en forbedret Udgave af den bestaaende Lov. Og det gør jeg, fordi jeg mener, at den paa visse Punkter indeholder mere frisindede Bestemmelser end den gældende Lov. Jeg skal her nævne — for øvrigt kommer jeg dør til ganske kort at gentage, hvad Ordføreren for det større Mindretal har udtalt — at jeg sætter særlig Pris paa den Bestemmelse i Lovforslaget, at Menighedsraadet selv vælger sin Formand. Jeg synes absolut ikke om, at der i slige Raad er en paaoktrojeret Formand, og den Erfaring, jeg har gjort ude i Landet, hvor jeg har færdedes og er kommen i Berøring med adskillige Menighedsraad, er netop den, at der, hvor Menighedsraadene virkelig virkede noget, var dør, hvor Præsten i saa ringe Grad som muligt gjorde gældende, at han var den fødte Formand. Det vil tværtimod være i Præstens velforstaede Interesse, at Formanden vælges. Præsten vil blive valgt i mange, mange Tilfælde og i saa godt som alle de Tilfælde, hvor Præsten staaer i det ønskelige gode Forhold til Sognets Beboere. Hvor han ikke gør det, vil han ikke kunne virke meget som Formand i Menighedsraadet, og det vil, som sagt, tjene Menighedsraadene i høj Grad, om den Bestemmelse bliver Lov.

Jeg tror egentlig ikke, at den Bestemmelse i dette Forslag vil faa nogen Betydning, som gaar ud paa, at de Mennesker, der have indmeldt sig og staa paa Listerne fra forrige Valg, ikke behøve at melde sig igen som valgberettigede. Det, tror jeg, er en Bestemmelse, som ikke faar megen Betydning; jeg tror nemlig ærlig talt ikke, at Præsterne have været saa nøjagtige med at bevare Fortegnelsen over de stemmeberettigede fra sidste Valg; men det er jo imidlertid en meget lille Ting. Den anden Forandring, jeg vil nævne, er den, at der staaer i Lovforslaget, at Menighedsraadets Betænkning skal indhentes ved Spørgsmaalet om Præsteembeders Genbesættelse. Dette „skal“, som erstatter det i den gældende Lov staaende „kan“, anser jeg for en Gevinst. Dette „skal“ betoner jo saa stærkt, som det kan ske, Sognebeboernes Ret til at være medbestemmende ved Valget af deres Præst, og jeg finder, at denne Ret er i høj Grad naturlig, saa det er absolut en Forbedring af de gældende Bestemmelser.

Jeg skal nu ikke videre fordybe mig

i det, som angaar Forskellen mellem Lovforslaget og den nugældende Lov; det er jo muligt, at der bliver Lejlighed dertil paa et senere Stadium, dersom det ikke skulde lykkes at gennemføre Loven nu i den forelagte Skikkelse med det Ændringsforslag, som vil blive nødvendigt, og som jeg i saa Fald skal have den Ære at fremsætte til tredje Behandling. Derimod vil jeg tillade mig at sige nogle Ord om det Ændringsforslag, der er stillet af Flertallet, og skal da søge at angive mine Grunde for, at jeg maa fraraade dette høje Ting at stemme derfor. Jeg vil fraraade det, skønt jeg sympatiserer med § 1 i Forslaget, som jo er Indholdet af den Tillægsparagraf, som maatte tilføjes selve Lovforslaget, om det skulde blive til Lov. Jeg kan godt forstaa, at det er naturligt for Medlemmer af dette høje Ting, som have en anden Anskuelse om Lovforslaget i det hele, paa dette Tidspunkt at standse Behandlingen af det foreliggende Lovforslag, da de maa mene, at det trænger til en mere indgaaende og gennemgribende Behandling, end der kan gives det nu, da Tiden er saa fremskudt, og at man kan erstatte det med et Forslag om, at den nugældende Menighedsraadslov vedbliver at bestaa dette Aar eller fem Fjerdingaar endnu. I Modsætning til den ærede Ordfører for Udvalgets Flertal kan jeg derimod ikke finde nogen som helst Grund til at forlænge Loven af 15. Maj 1903 om det kirkelige Udvalg, saaledes som Udvalgets Flertal udtaler det i Ændringsforslagets § 2, endda med en uvidet Sammenkaldelsesret for dette Udvalg. Jeg lagde jo godt Mærke til, at den ærede Ordfører for Flertallet kaldte det kirkelige Udvalg en midlertidig Repræsentation for Kirken, men jeg lagde for øvrigt ogsaa Mærke til, at — om jeg maa bruge det Udtryk — Naturen gik over Optugtelsen, og den ærede Ordfører brugte i alt Fald een Gang Ordet „Kommission“ om det kirkelige Udvalg (den fungerende Ordfører [Goos]: Nej, jeg talte om tidligere Kommissioner) . . . Om Forladelse, jeg hørte det, som om der blev brugt Udtrykket Kommission om Udvalget. I hvert Fald blev det sammenlignet med de tidligere Kommissioner paa en saadan Maade, at der skulde et skarpere Blik, end jeg har, til at kende Forskellen paa de tidligere Kommissioner og det kirkelige Udvalg. Jeg ser i hvert Fald saaledes paa det, at det kirkelige Udvalg var en kirkelig Kommission, der blev nedsat med det og det Hverv, og, som efter at have røgtet dette Hverv færdigt, i 1907 afgav sin Betænk-